

စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

မြင်းမိုရ်ထက်မြင့်သောနှင့် နိုင်ငံစုံဝတ္ထုတိုများ မောင်ခေတ်ထွန်း

ကိုရင်ကံထူး

"ဆရာတော် အရှင်မြတ်ဘုရား၊ တပည့်တော် ဆရာတော်ထံမှာ နည်းနာဩဝါဒ ခံယူဖို့ လာရောက်ရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာတော်ဘုရား ဟာ သီလသိက္ခာ သမာဓိနဲ့ ပြည့်စုံပြီး ဝါတော်အလွန်ကြီးရင့်တဲ့ ဆရာတော်တစ်ပါး ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။ တပည့်တော်ကို အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်းတွေ ပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်တဲ့ အတွက် လာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။"

တပည့်တော်ဟာ လေးနှစ်လုံးလုံး တစ်တိုင်းပြည်လုံးမှာ ရှိသမျှတန်ခိုးကြီးဘုရား၊ စေတီများ နဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှန်သမျှ လှည့်လည်ဖူးမြော်ရင်း လှူခဲ့တန်းခဲ့တာလည်း တပည့်တော်စုဆောင်း ခဲ့သမျှ အတော်ကုန်ခဲ့ပါပြီဘုရား။ တပည့်တော်ပြုခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေအတွက် တပည့်တော် ဆုတစ်ခုကိုပဲ တောင်းခံခဲ့ပါတယ်ဘုရား။ အဲဒီဆုကတော့ တပည့်တော်တို့ လင်မယားအတွက် သားယောက်ျားကလေး တစ်ဦးလောက် ရလာဖို့ ပါပဲဘုရား။ ဒါပေမဲ့ ခုထက်ထိ တပည့်တော်တို့ မှာ ဆုတောင်း မပြည့်သေးပါဘူး ဘုရား။ တပည့်တော်တို့ လည်း အကြံကုန်နေပါပြီ ဘုရား။ ဒါကြောင့် ဆရာတော် ခြေရင်းသို့ ရောက်လာရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။"

"လွန်ဝမ်"သည် လယ်သမားတစ်ဦးဖြစ်သည် ။ ယခု သူ့အသက် အနည်းငယ် ရ လာပြီဖြစ်သည် ။ သိပ်ဆင်းရဲလှသည် မဟုတ်။ အိမ်ကောင်း

တစ်လုံး၊ ပထမတန်းစား မြေဩဇာကောင်းသည့် လယ်မြေဧက အတော်များများ ၊ ကျွဲကောင်ရေ အတော်များများကို ပိုင်ဆိုင်သည် ။ ငွေစုဘဏ်တွင် လည်း စုဆောင်းထားသည့်ငွေ အနည်းအကျဉ်းရှိသည် ။ ယခု သူအသက် ငါးဆယ်ပြည့်ပြီ။ အိမ်ထောင်ကျခဲ့သည် မှာ လည်း နှစ်သုံးဆယ်ရှိလာခဲ့ပြီ။ သူနှင့် သူ့ဇနီးတွင် စိတ်လိုဘ မပြည့်စရာ တစ်ခုပဲရှိသည် ။ ယင်းမှာ သူတို့ တွင် သားသမီးတစ်ဦးမျှ မရရှိသေးခြင်းပင် ဖြစ်သည် ။

ကလေးငယ်တစ်ယောက် အထူးသဖြင့် ယောက်ျားကလေးတစ်ယောက် လိုချင်သည် ။ သူတို့ လင်မယားအတွက် အစွဲအလမ်းကြီးတစ်ခုပင် ဖြစ်လာခဲ့ချေပြီ။ တစ်နိုင်ငံလုံးရှိ တန်ခိုးကြီးသည် ဆိုသမျှ ရဟန်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်မှန်သမျှ လှည့်လည်ဆည်းကပ်ခဲ့ပြီးပြီ။ သားဆုအလီလီတောင်းခဲ့ပြီးပြီ။ သို့သော် အကြောင်းကား ထူးမလာခဲ့ချေ။ နောက်ဆုံး သူ့ဇာတိရပ်ရွာရှိ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် ဖရားမဟာပရာဆပ်ဆရာတော်ထံသို့ အကြံတောင်းရန် ရောက်ရှိ၍ လာခဲ့လေသည် ။

မင်းဟာ မင်းရဲ့ လိုအင်ဆန္ဒတွေ ပြည့်ဝဖို့ တစ်နိုင်ငံလုံး လှည့်ပြီးဆုတောင်းခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ မင်းတော့ ရေလိုက်လွဲနေပြီထင်တယ်။ မင်းရဲ့ ဟောဒီ မင်းရွာက ဘုန်းကြီးကျောင်းဟာ မင်းတို့ ဘိုးဘွား မိဘတွေ အားလုံး အစဉ်တစိုက် ဥပုသ်သီလ ဆောက်တည်ခဲ့ရာ၊ အလှူအတန်းဒါန ပြုရာ ကျောင်းကြီးပဲကွယ့်။ ဒီမှာ ရှင်ပြုကြ၊ ရဟန်းခံကြ၊ ဘုရားကျောင်း၊ တန်ဆောင်း၊ သိမ်ဧရပ်တွေ ပြုပြင်ကြနဲ့ သူတော်ကောင်း တရားတွေကို စဉ်ဆက်မပြတ် ပြုခဲ့ကြတယ်လေ။ ငါ မှတ်မိသေးတယ်။ မင်းအဖေဆိုရင် ငါ့ကျောင်းမှာ နှစ်ဝါတောင် သင်္ကန်းစည်းခဲ့သေးတယ်။ မင်းကိုယ်တိုင်လည်း ငါ့ကျောင်းမှာ တင် ရှင်ပြုခဲ့တာပဲ။ မင်းဟာ ဒီရွာ၊ ဒီကျောင်း၊ ဒီဘုရားမှာ တခြားနေရာတွေထက်ပိုပြီး ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုခဲ့တာများ တယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ များ ဒီဘုရား၊ ဒီကျောင်းမှာ သားဆုမတော

င်းဘဲ တခြားနေရာတွေ အပင်ပန်းခံပြီး လှည့်လည်တောင်းရတာလဲ။ မင်းရဲ့ ဒီကျောင်းက ရွှေဆင်း တုရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီးရဲ့ ခြေရင်းမှာ ဘာဖြစ်လို့ မင်းရဲ့ ဒုက္ခတွေငြိမ်းအောင် မလုပ်နိုင်ရသလဲ။ မင်းအိမ်နဲ့ ဒီကျောင်းဆိုတစ်ခေါ်လောက်ပဲ ဝေးတာပဲ။ မနက်ဖြန် မင်းမိန်းမကိုခေါ်၊ လှူဖွယ်ပစ္စည်း နည်းနည်းလောက် ယူ လာပြီး ကျောင်းမှာ လာဆုတောင်းလှည့်။ ငါ ဆရာတော်လည်း မင်းတို့ အတွက်ဝိုင်းပြီး ဆုတောင်းပေးရမှာ ပေါ့"ဟု မြွက်ဆိုသည် ။

"ဆရာတော် မိန့်ကြားချက်တွေဟာ အမှန်တွေချည်း ပါပဲဘုရား။ အရင်တုန်းက တပည့်တော် ဘာလို့ ဒီစိတ်ကူးမျိုး မရခဲ့မိပါလိမ့်ဘုရား"

လွန်ဝမ်က လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြန်လည်လျှောက်တင်လိုက်သည် ။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် လွန်ဝမ်နှင့် သူ့ဇနီးနှိုက်ဆန်တို့ သည် ဆရာတော်ဖုရားမဟာပရာဆပ် ကျောင်းသို့ရောက်ရှိလာခဲ့သည် ။ သူတို့ နှင့်အတူကျောင်းရှိ ပဉ္စင်းလေးပါးနှင့် ကိုရင်ငါးပါးတို့ ကို ဆက်ကပ်ရန်ဆွမ်း၊ ကွမ်းများ နှင့် ရှင်တော်မြတ် ရုပ်ပွားတော်ကြီးကို လှူဒါန်းပူဇော်ရန် ဖယောင်းတိုင် ဆီမီးနှင့်အမွှေးတိုင်များ ပါ တစ်ပါတည်း ပါလာခဲ့သည် ။

သူတို့ လင်မယားသည် မြတ်စွာဘုရား ဆင်းတုတော်ကြီး၏ ရှေ့မှောက်တွင် ရိုသေစွာ ဒူးထောက်ရှိခိုးကာ သူတို့ အတွက် တစ်ခါမျှ မပြည့်ဝသေးသော သားဆုကို တောင်းကြသည် ။

လွန်ဝမ်သည် ဘုရားရှေ့တွင် တစ်နာရီကျော်ကြာအောင် ဆုတောင်းနေခဲ့သည် ။ စိတ်ကျေနပ် အားရမှ ထလိုက်ပြီး သူ့ဇနီးကို ပြောလိုက်သည် ။

"မိန်းမ ငါ့စိတ်ထဲမှာ ကြည်လင်လို့ နေတာပဲ။ ငြိမ်းချမ်းလို့ နေတယ်။ ငါတို့ ဆုတောင်းတော့ ပြည့်လိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်"

ဘုရားရှင်၏ မျက်နှာတော်မှာ ကြည်လင်ဝင်းပနေသည် ။ တစ်လောကလုံးပေါ် မေတ္တာဓာတ် လွှမ်းခြုံနေသော မျက်နှာတော်။ အာသဝေါ တရားကုန်ခန်းကာ ငြိမ်းချမ်းနေသော မျက်နှာတော်။ အလွန်တရာ နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ ပြုံးနေသော မျက်နှာတော်။ ရှေးခေတ် ထိုင်းကျောက်ဆစ်ပညာရှင်များ ကိုချီးကျူးမိသည် ။ သူတို့ သည် ဘုရားရှင်အား ကြည်ညိုဖွယ်ဖြစ်အောင် လက်ရာမြောက်စွာ ထုလုပ် နိုင်သူများ ဖြစ်ကြသည် ။

လွန်ဝမ်းသည် ဤမြတ်စွာဘုရား ဆင်းတုတော်ကြီးကို ယခင်က အကြိမ်တစ်ရာမက ဖူးမြော် ခဲ့ပြီးဖြစ်သည် ။ ခုတစ်ကြိမ်ကျမှ ဤကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက သူ့ကိုပြုံးပြနေသည် ဟု ခံစားမိသည် ။

မကြာမီ လွန်ဝမ်းနှင့်နှိုင်းဆန်တို့ ဆန္ဒကား ပြည့်ဝသွားခဲ့သည် ။ သူတို့တောင်းခဲ့သည့်ဆုသည် အမှန်ပင် ပြည့်ဝခဲ့လေပြီ။ တစ်နှစ်မပြည့်မီမှာ ပင် နှိုင်းဆန်သည် လွန်ဝမ်းအတွက် သားယောက်ျားကလေးတစ်ဦးကို ဖွားမြင်ပေးခဲ့လေသည် ။

ကလေးကား အလွန်ပင် ချစ်စရာကောင်းသည် ။ အသားအရေမှာ ကြေးနီကိုပွတ်တိုက် ထားသည့်နှယ် ဝင်းမွတ်နေသည် ။ ချောမောပြေပြစ်သော ရုပ်အဆင်း။ ရွာရှိလူများက သူတို့ တစ်သက်တာတွင် ဤသို့သောကလေးမျိုး တစ်ခါမျှ မတွေ့မမြင်ဖူးဟူ၍ ဆိုကြသည် ။

သို့သော် ဤသို့ချောမောသော ကလေးငယ်တွင် ချို့ယွင်းချက်တစ်ခု ပါလာခဲ့သည် ။ ခြေထောက်တစ်ဖက် လိမ်ဖည်လိမ်ဖည် ဖြစ်နေခြင်းပင် ။ လမ်းလျှောက်ရာတွင် ခြေထောက်က လိမ်ဖည်နေရာ အကြည့်ရ အနည်းငယ်ဆိုးသည် ။

မည်သို့ဆိုစေ လွန်ဝမ်းနှင့် သူ့ဇနီးကတော့ ဤအတွက်ဝမ်းမနည်းချေ ။ ခြေထောက်ကလေး တစ်ဖက်ဆာနေရုံမျှဖြင့် သူတို့ သား၏ ချောမော

လှပမှုကို ဖုံးမသွားနိုင်ဟု ယူဆထားသည် ။ သူတို့ သား အား တုန်နေ အောင် ချစ်ကြသည် ။

မိဘနှစ်ပါးက သူတို့ သားကို"ဘွန်ဆရီ"(Boon-Sri) ဟု အမည်ပေးခဲ့ကြသည် ။ ကံထူးသူဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည် ။

ဘွန်ဆရီ တစ်လပြည့်သောအခါ သားအမိသားအဖသုံးဦး ရွာဦးကျောင်းသို့ လာခဲ့ကြသည် ။ လွန်ဝမ်နှင့် နွိုင်းဆန်သည် သူတို့ သား ကလေးကို ဘုရားဆင်းတုတော် ရှေ့မှောက်တွင် ချကာ တိုင်တည် လိုက် သည် ။

"အရှင်မြတ်ဘုရား ဤကျောင်း၊ ဤဘုရားမှာ တပည့်တော်တို့ ပြုခဲ့ တဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှု အကျိုးပေးကြောင့် အခုတပည့်တော်တို့ မှာ တပ ည့်တော်တို့ အလိုချင်ဆုံး သားယောက်ျားလေးတစ်ဦး ရရှိခဲ့ပါပြီဘုရား။ ဒါကြောင့် တပည့်တော်တို့ သားငယ်ကို"ဘွန်ဆရီ"လို့ မှ ည်ခေါ်ထားပါ တယ် ဘုရား။ ဘွန်ဆရီလေး အရွယ်ရောက်လာရင် ရှင်တော်မြတ်ဘု ရား သီတင်းသုံးနေတဲ့ ဤကျောင်းတိုက်မှ တစ်ပါး တခြားဘယ်မှာ မှ ရှင်သာမဏေ မဝတ်စေရပါဘုရား"

ရာသီတွေ တစ်ခုပြီး တစ်ခုပြောင်းကာ နှစ်ကာလတို့ ကျော်ဖြတ်သွားကြသည် ။ ဘွန်ဆရီကလေးကား အရွယ်ရောက်လာခဲ့သ ည် ။ သန်မာကြံ့ခိုင်သော လူငယ်ကလေး ဖြစ်လာခဲ့သည် ။ လမ်းလျှောက်ရာတွင် ခြေတစ်ဖက်ဆာနေ၍ ဆတ်တောက်ဆတ်တောက် ဖြစ်နေရုံ သာ ရှိသော်လည်း မူလတန်းကျောင်းတွင် တခြားကလေးများ နှင့်တန်း တူ ဘက်တမင်တန် ရိုက်နိုင်သည် ။ ဘတ်စကတ်ဘော ပုတ်နိုင်သည် ။ ထို့ပြင် သူကလေးသည် အတန်းထဲတွင် စာတော်သည် ။ တစ်တန်းလုံး တွင် အမြဲတမ်း ပထမချည်းရသည် ။ ဉာဏ်အလွန်ကောင်းလှသည် ။

သူဆယ်နှစ်သား ရောက်သည် အထိ သူ့ခြေထောက်အတွက် ဘာမျှ စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ခဲ့ပေ။ မွေးရာပါ ခြေတစ်ဖက် ဆာနေခြင်းဖြစ်သည် ဟု သာ စိတ်ကိုဖြေနိုင်ခဲ့သည် ။

သို့သော် နောက်ပိုင်းတွင် ပယောဂတစ်ခုသည် လူကလေး၏ စိတ်အာရုံထဲသို့ ဝင်ရောက် နှောင့်ယှက်ခဲ့လေသည် ။ သူ့ဘဝတစ်ခုလုံး ဆောက်တည်ရာ မရလောက်အောင်ပင် ဖြစ်ခဲ့ရသည် ။

ယခု အစိုးရစစ် စာမေးပွဲများ တွင် အမှတ်အများ ဆုံးနှင့် ထူးချွန်စွာ အောင်မြင်ခဲ့ကြသူများကို ဒေသန္တရ သတင်းစာများက ဓာတ်ပုံနှင့်တကွ ဖော်ပြပေးခဲ့ကြသည် ။ ဘွန်ဆရီကလေးသည် လည်း တတိယတန်းတွင် တစ်နိုင်ငံလုံး၌ အမှတ်အများ ဆုံး ရရှိခဲ့သူဖြစ်သဖြင့် သတင်းစာတွင် သူ့သတင်းကို ဓာတ်ပုံနှင့်တကွ ဖော်ပြခံခဲ့ရသည် ။

သူ၏ အတန်းဖော် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ "အိုက်ပင်း" မှာ ဘွန်ဆရီ၏ အောက် ဒုတိယလိုက်သည် ။ ထို့ကြောင့် "အိုက်ပင်း" မှာ သတင်းစာတွင် ဖော်ပြခြင်း မခံရ။ ထိုအခါ အိုက်ပင်းမှာ ဘွန်ဆရီ အပေါ်တွင် မနာလိုမရှုဆိတ် ဖြစ်လာသည် ။

ဘွန်ဆရီအပေါ် အပြစ်ရှာကာ ဘွန်ဆရီ၏ အားနည်းချက်ကိုဖော်ထုတ် နှိမ်ချလေတော့သည် ။

"မင်းက စာမေးပွဲမှာ တော်ချင် တော်လိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ လူလောကထဲမှာ တော့ မင်းဟာ တော်တော်ချာတဲ့ ကောင်ပဲ။ မင်းရဲ့ ကျက်သရေ ယုတ်လှတဲ့ ခြေထောက်ပြားပြားကြီးနဲ့ ဘယ်လာ အသုံးဝင်မှာ လဲ ပြောစမ်းပါ။ ဒီကြားထဲမင်းအဖေက မလုပ်သင့် မလုပ်ထိုက်တဲ့ အကုသိုလ် အလုပ်ကြီးတစ်ခုကို လုပ်ဖို့ ကြံနေသေးတယ်။ နောက်နှစ်မှာ မင်းကိုရှင် ပြုပေးမလို့ ဆိုပြီး တစ်ရွာလုံး လိုက်ကြွားနေတယ်ကွ။ မင်းကို သင်္ကန်းစ

ညဉ်းပေးလိုက်တာနဲ့ သူ့မှာ တကယ်ကံထူးရှင်ကြီးပဲ ဖြစ်သွားတော့မလို လို့ ထင်နေတယ်။ ဒီမှာ ကွ ငါ့အဖေကပြောတော့ ကိုရင်ဝတ်မယ့်လူဟာ ကိုယ်လက်အင်္ကျီ ပြည့်စုံရတယ်လို့ ဆိုတယ်ကွ။ ကိုယ်လက်အင်္ကျီပြည့်စုံမှ သင်္ကန်းဝတ်ရတယ်တဲ့ ။ မျက်စိတစ်ဖက် ပျက်နေတာတို့ ၊ အပေါ်နှုတ်ခမ်း ကွဲနေတာတို့ ၊ မင်းလို ခြေတစ်ဖက်ပြားနေတာတို့ မဖြစ်ရဘူးတဲ့ ကွ။ အဲဒီလို ဒုက္ခိတ ကိုယ်အင်္ကျီ မပြည့်စုံတဲ့ သူတွေကို သင်္ကန်းဝတ်ပေးမိရင် ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးနဲ့ တစ်ကျောင်းလုံးကို ထိခိုက်တတ်တယ်လို့ ငါ့အဖေကပြောတယ်"

ဘွန်ဆရီမှာ အိုက်ပင်းစကားကိုကြားသော် အသက်ရှူရပ်သွားသည် ။ အတော်ပင် ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းသွားသည် ။ ဘာတစ်ခွန်းမျှ မပြောနိုင်တော့ဘဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည် ။

ထိုအချိန်မှ စ၍ ဘွန်ဆရီမှာ လုံးဝမပျော်တော့ပေ။ အိုက်ပင်းစကားက သူ့ကိုနေ့ရောညပါ နှိပ်စက်လျက်ရှိသည် ။ ခြိမ်းခြောက်လျက်ရှိသည် ။ လွမ်းမိုးလျက် ရှိသည် ။ သူ၏ ပုံပျက်ပန်းပျက် ချို့ယွင်းနေသော ခန္ဓာကိုယ်ကို အဝါရောင် ဖန်ရည်စွန်းသော သင်္ကန်းဝတ်ရုံမိသည် နှင့် တစ်ကျောင်းလုံးကိုရော ဖခင်ရင်းတမျှ သူ့အလွန်ချစ်ခင် ကြည်ညိုသော ဘုန်းဘုရားကိုပါ ထိခိုက် နစ်နာစေမည် ဆိုသည် ကို သူလုံးဝ အဖြစ်မခံနိုင်ပါ။ ဖြစ်လည်း မဖြစ်သင့်ဟု ထင်သည် ။

သို့သော် ဘွန်ဆရီသည် ထိုအကြောင်းကို သူ့မိဘနှစ်ပါးအားလည်း ပြန်မပြောရက်လေ။ သူ့မိဘများ သည် သူ့ကိုသင်္ကန်းဝတ်ပေးရန် အလွန်စိတ်ထက်သန်နေကြသည် မဟုတ်ပါလော။

ထိုသို့ဖြင့် ဘွန်ဆရီသည် ဆယ့်တစ်နှစ်သားပြည့်ခါနီးကာ ရှင်ပြုဖို့ အချိန်အတော်ပင် နီးကပ် လာခဲ့ပြီဖြစ်သည် ။ ဘွန်ဆရီ၏ စိုးရိမ်စိတ်လ

ည်း မြင့်တက်လာခဲ့သည်။ ။

နောက်ဆုံး ဘွန်ဆရီကလေးသည် ကျောင်းတိုင်ဆရာတော်ထံသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ။ ဘွန်ဆရီသည် ဆရာတော်အား သူ့သဘောထားကို တင်လျှောက်သည်။ ။

ဆရာတော်သည် ဘွန်ဆရီ၏ စကားကိုနားထောင်ပြီးနောက် သေသေချာချာ ရှင်းပြတော်မူသည်။ ။

"သားတော်ဘွန်ဆရီ အိုက်ပင်းက သားတော်ကို ပြောတဲ့ စကားဟာ လုံးဝမမှန်ကန်ပါဘူး။ အဓိပ္ပာယ်လည်း မရှိပါဘူး။ မျက်စိမမြင်တဲ့ သူတစ်ယောက် သင်္ကန်းမစည်းနိုင်တာ မှန်တာပါ။ ဒါကလည်း ကျောင်းကိုခိုက်လို့ ၊ ထိခိုက်နစ်နာစေဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။ မျက်စိမမြင်လို့ ရဟန်းကျင့်ဝတ် သိက္ခာပုဒ်တွေ စောင့်ထိန်းလိုက်နာဖို့ မဖြစ်နိုင်လို့ ပဲ။ သားတော်ရဲ့ လိမ်ဖည်ရှာတဲ့ ခြေထောက်နဲ့ သင်္ကန်းဝတ်မှာ နဲ့ ဘာမျှမဆိုင်ဘူး။ သားတော်က စိတ်နှလုံးဖြူစင်ရင် သားတော်အပေါ် တင်ပေးလိုက်တဲ့ ရှင်သာမဏေ ကျင့်ဝတ်တွေကို ကောင်းကောင်း လိုက်နာနိုင်ရင် သင်္ကန်းဝတ်နိုင်တာပဲ။ ကိုယ်ကောင်းဖို့ မကြည့်ဘဲ သူတစ်ပါးအကျိုးကိုသာ ထာဝစဉ် စဉ်းစားလုပ်မယ်ဆိုရင် ဘာဂြိုဟ်ဆိုးမျှ ကျောင်းအပေါ်မှာ ရော၊ ဆရာတော် အပေါ်မှာ ပါ မကျရောက်နိုင်တဲ့ အပြင် ကျက်သရေမင်္ဂလာနဲ့ ကောင်းကျိုးအဖြာဖြာသာ ဘုန်းကြီးတို့ ရရှိကြရမှာ ပါ။

သူတစ်ပါးအပေါ် နှိပ်စက်ရက်စက်တာတို့ ၊ မရိုးမသား ခိုးဝှက်ပြုမှုတာတို့ ၊ မဟုတ်မမှန် မုသားဆိုတာတို့ ၊ ကာမဂုဏ်ကျူးလွန် ပြစ်မှားတာတို့ ၊ စိတ်ပျံ့လွင့်ပြီး စိတ်အလိုအတိုင်း လိုက်လံ ပြုကျင့်တာတို့ က ဘုန်းကြီးနဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ထိခိုက်စေနိုင်တာပါ။ ကျောင်းကို ကျက်သရေ ယုတ်စေနိုင်တာပါ။ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးတွေ မဖြစ်အောင်သာ ရှော

င်ကြည့်ရမယ်။ တခြားသားတော်မှာ ဘာမှ စိုးရိမ်စရာ မရှိဘူးကွဲ့။"

ဆရာတော်၏ ဆုံးမစကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ဘွန်ဆရီမှာ စိတ်အနည်းငယ် သက်သာရာရသွားသည် ။ သို့သော် ဆရာတော်၏ စကားက အိုက်ပင်း၏ ခြောက်လုံး လှန့်လုံးကို လုံးဝပြေပျောက် စေသေးသည် မဟုတ်။ အိုက်ပင်း၏ စကားက သူ့ကိုလွှမ်းမိုးနေဆဲပင်။ ဒါကြောင့် ဘွန်ဆရီသည် နေ့စဉ်နံနက် အိပ်ရာဝင် အိပ်ရာထ ဘုရားရှိခိုးတိုင်း "အခြားကလေးများ လို သူ့ခြေထောက် အကောင်းပကတိအတိုင်း ဖြစ်ရပါလို၏ ဘုရား"ဟု ဘုရားရှင်ထံတွင် ဆုတောင်း နေမိလေသည် ။

မကြာမီ ဘွန်ဆရီ အစိုးရိမ် အပူပန်ဆုံးနေသည် ဆိုက်ရောက်၍ လာလေသည် ။ ထိုနေ့သည် ကား သူ့ကိုရှင်ပြုပေးမည့်နေ့တည်း။ သံသရာမှ လွတ်မြောက်ကြောင်း သာသနာ့ဘောင်သို့ ဝင်ရမည့်နေ့ပေတည်း။ အိုက်ပင်းကိုလည်း သူနှင့်အတူ ရှင်ပြုပေးကြသည် ။

မနက်စာကို အိမ်တွင် အဝစားစေပြီးနောက် သူတို့ နှစ်ဦးကို ရွာသူကြီးအိမ်သို့ ခေါ်ဆောင် သွားကြသည် ။ ထိုအိမ်တွင် သူတို့ ကို ရှင်လောင်းဝတ်တန်ဆာများ ဆင်ယင်ပေးကြသည် ။ ခေါင်းပေါ်တွင် ရွှေချထားသော မကိုဋ်များ ၊ ရွှေချည်ထိုးပုဆိုး၊ အင်္ကျီများ ကျောက်မျက်များ စီခြယ်ထားသောခြေနင်း စသည့် နန်းဝတ်နန်းစားများ သူတို့ မျက်နှာကို မိတ်ကပ်၊ ပေါင်ဒါ ထူထူလိမ်းပေးကြကာ ပါးနှစ်ဖက်ကိုလည်း အလှခြယ် မှုန်းပေးလိုက်သေးသည် ။ နှုတ်ခမ်းများမှာ လည်း ဆေးနီများ နှင့်။ သူတို့ နှစ်ဦးကို နတ်ပြည်က နတ်သားလေးတွေနှင့် တူသွားပြီဟု ပြောဆိုချင် ကြသည် ။ ထို့နောက် သူတို့ ကို ကြိုးတန်ဆာဆင်ထားသော မြင်းပုကလေးတွေပေါ်တင်၍ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသို့ ခေါ်သွားသည် ။ သူတို့ နောက်က တစ်ရွာလုံးရှိ လူကြီး၊ လူကောင်း၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမ ပျိုပျို

အိုအိုစသဖြင့် များ စွာသော လူတန်းကြီးသည် တူရိယာမျိုးစုံကို တီးမှုတ် ကခုန်လျက် တပျော်တပါး လိုက်ပါလာကြသည်။ ။

ထိုနေ့က အိုက်ပင်းက အပျော်ဆုံးဖြစ်နေလေသည်။ ။ ထိုင်းလူငယ်တစ်ယောက်အဖို့ ဤသို့သော ရှင်ပြုပွဲ၌ နန်းဝတ်နန်းစားများကို ဆင်ယင်ကာ မကိုဋ်ကိုဆောင်းလျက် လူတန်းကြီးရှေ့ဆုံးက မြင်းစီး၍ သွားရသည်ကို မည်သူမပျော်ရွှင်ဘဲနေမည်နည်း။ မည်သူဂုဏ်မယူဘဲနေမည်နည်း။

သို့သော် ဘွန်ဆရီကလေးအဖို့ ကား ဂုဏ်ယူဖို့ နေနေသာလုံးဝမပျော်ရွှင်နိုင်ပေ။ ဘွန်ဆရီမှာ အိုက်ပင်းခြောက်လှန့်ထားသည့် "မင်းဟာ ဘုန်းကြီးကျောင်းကိုရော၊ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကိုပါ ဒုက္ခပေးမယ့်အကောင်ပဲ"ဟူသောစကားကို အစဉ်အမြဲကြားယောင်ကာနေလေသည်။ ။ မေ့ပစ်၍ မရနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ။ သူသည် မြကျောက်စီရွှေခြေနင်းစွပ်ထားသည့် သူ့ဘယ်ဘက် ခြေထောက်ကိုသာ အခါခါ ငုံကြည့်၏။

"ဒီဝတ်စားတန်ဆာပလာတွေအားလုံးဟာ ငါ့အတွက် အတုအယောင်တွေချည်းပဲ။ ငါဟာ တကယ့်ကို ကံဆိုးတဲ့ သူ၊ ဂြိုဟ်ကောင်၊ ခြေတစ်ဖက်လိမ်ဖည်ဖည်ပြားကပ်ကပ်နဲ့ ပုံပျက်ပန်းပျက် သတ္တဝါအစစ်ပဲ။ အမှန်တော့ ငါဟာရှင်သာမဏေတွေဝတ်ရုံတဲ့ ဖန်ရည်စွန်းတဲ့ သင်္ကန်းကို လုံးဝရုံထိုက်တဲ့ သူ မဟုတ်ဘူး "ဟူ၍ တွေးမိကာဆွေးနေလေသည်။ ။

မကြာမီ ရှင်လောင်းလှည့်လာသောလူတန်းကြီးသည် ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ရောက်ရှိ လာလေ သည်။ ။ သူတို့ နှစ်ဦးကိုမြင်းများပေါ်မှ ချကာ ဦးပွင်းများ ရှိရာကျောင်းဆောင်သို့ ပို့ကြသည်။ ။ သူတို့ ကိုယ်ပေါ်က တောက်တောက်ပြောင်ပြောင်ထိုးထိုးထောင်ထောင် ဝတ်စား

တန်ဆာများ ချွတ်ပေးကြသည် ။ ခေါင်းပေါ်က မကိုဋ်ပါမကျန်တော့။
ထို့နောက် သူတို့ ကို ကြေးဝါသင်တုန်းဓားဖြင့် ခေါင်းတုံးတုံးပေးကြသ
ည် ။ မျက်ခုံးမွေးများကိုပါမကျန် ရိတ်ပေးကြသည် ။ ပြီး ရေတွင်းဆီသို့
ခေါ်သွားကာ ရေချိုးပေးကြသည် ။ ထို့နောက် ဖိုးသူတော်အဖြစ်
အဝတ်ဖြူဆင်ကြည့်ပေး၍ မြတ်ဗုဒ္ဓဆင်းတုတော်ကြီးရှိရာ ဂန္ဓကုဋီတို
က်ဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြလေသည် ။

ရှင်ပြုပွဲလာ ပရိသတ်အားလုံးသည် လည်း ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ်က
လေးနှစ်ဦးကို ရှေ့တွင် တင်ကာ ကြမ်းပေါ်တွင် အားလုံး
ဒူးထောက်နေကြသည် ။ ဆရာတော်ကား သံဃာစင်ပေါ်တွင် တင်ပျဉ်
ခွေထိုင်ကာ ခပ်တိုတိုတရားတစ်ပုဒ်ကို ဟောကြားနေလေသည် ။ ထို့
နောက် ဆရာတော်သည်

ရှင်သာမဏေတို့ အား ရှင်ကျင့်ဝတ်များကို ရှင်းပြတော်မူပြန်သည် ။

ထို့နောက်တွင် တော့ ဆရာတော်က ပရိသတ်နှင့်တကွ သူတို့ နှစ်ဦး
ကို ငါးပါးသီလတိုင်ပေး သည် ။

"ဘုရားတပည့်တော်သည် ဘယ်သက်ရှိသတ္တဝါကိုမှ မသတ်ဖြတ်ပါ"

"ဘုရားတပည့်တော်သည် ဘယ်သူ့ပစ္စည်းကိုမှ မခိုးပါ"

"ဘုရားတပည့်တော်သည် မုသား မပြောပါ"

"ဘုရားတပည့်တော်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ကာမဂုဏ် အညစ်အကြေးမစွ
န်းပေရန် ရှောင်ကြဉ်ပါမည်"

"ဘုရားတပည့်တော်သည် မည်သည့်မူးယစ်စေတတ်သော သေရည်
ကိုမှ မသုံးဆောင်ပါ"

ပြီးသော် ဆရာတော်သည် သင်္ကန်းစည်းမည့် သူတို့ နှစ်ဦးကို နောက်

ထပ်ကျင့်ဝတ်သီလ ငါးမျိုးရွတ်ခိုင်းပြန်သည်။ ။

"ဘုရားတပည့်တော်သည် နေ့လွဲသောအခါ၌ ညစာ မစားပါ"

"ဘုရားတပည့်တော်သည် သီချင်းနားထောင်ခြင်း၊ ကခုန် မြူးထူးခြင်းတို့ကို မပြုပါ"

"ဘုရားတပည့်တော်သည် ပန်းပန်ခြင်း၊ ရေမွှေးနံ့သာလိမ်းကျံခြင်းတို့ကို မပြုပါ"

"ဘုရားတပည့်တော်သည် မြင့်သော၊ မြတ်သောအိပ်ရာ နေရာတို့၌ မအိပ်မနေပါဘုရား"

"ဘုရားတပည့်တော်သည် ရွှေ၊ ငွေတို့ကို မကိုင်တွယ် အလှူမခံပါဘုရား"

ထို့နောက်တော့ ဦးပဉ္စင်းနှင့်ကိုရင်များ ပါ ကျောင်းနေသံဃာအားလုံး ကမ္မဝါဠတ်တော့သည်။ ။ သူတို့ နှစ်ဦးကို အဝတ်ဖြူမှ ချွတ်၍ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ သားတော်များ ဝတ်ဆင်သော ဖန်ရည်စွန်းသည့် သင်္ကန်းကို ဝတ်ဆင်ပေးလိုက်ကြတော့သည်။ ။ ပရိသတ်များ တဖြည်းဖြည်း ပြန်ကုန်ကြသည်။ ။ သူတို့

သည် ကိုရင်များ ဖြစ်သွားကြပြီဖြစ်သော ဘွန်ဆရီနှင့်အိုက်ပင်းတို့ကို ကျောင်း၌ ထားရစ်ခဲ့ကြသည်။ ။ သူတို့ နှစ်ဦးသည် ဘုရားဆင်းတုတော်ရှေ့တွင် ဒူးထောက်ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ ။

မကြာမီမှောင်လာကာ ညဘက်သို့ရောက်ရှိလာသည်။ ။ တစ်နေကုန် ပင်ပန်းထားသော ကိုရင်လေးနှစ်ပါးသည် သံဃာတော်များကျိန်းစက်သည့်ကျောင်း၏ ဝရန်တာတွင် လဲလျောင်းနေကြ သည်။ ။ အိုက်ပင်းကားနှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်နေသည်။ ။ ဘွန်ဆရီကား အိပ်မပျော်နိုင်။ သူ

သည်

တစ်နေ့ကုန် ဘုရားရှိခိုး ဆုတောင်းစာများကို ရွတ်ဖတ်ခဲ့ရသော်လည်း နောက်ထပ်ဆုတောင်းစရာ ကျန်သေးသည် ကို သိသည် ။ ထိုဆုတောင်းကို နောက်တစ်နေ့နံနက်အရုဏ်မတက်မီ ဆုတောင်း မည်ဟု အားခဲထားသည် ။

ညသန်းခေါင်ကျော်ကျော်အချိန်လောက်တွင် ဘွန်ဆရီသည် အိပ်ရာမှ အသာထလိုက်ကာ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီးကိန်းဝပ်သော ဂန္ဓကုဋီတိုက်ဘက်ဆီသို့ ခြေခပ်ဖွဖွနင်း၍ ထွက်လာခဲ့သည် ။ ဖယောင်းတိုင် ခုနစ်တိုင်နှင့်အမွှေးတိုင်ခုနစ်တိုင်ကိုလည်း ယူဆောင်လာခဲ့သည် ။ သူသည် ဘုရားဆင်းတုတော်ကြီးရှေ့တွင် ဖယောင်းတိုင်နှင့်အမွှေးတိုင်တို့ ကို ထွန်းညှိပူဇော်လိုက်သည် ။ ထို့နောက် ဘွန်ဆရီသည် မြတ်စွာဘုရားသခင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး၏ ရှေ့မှောက်တွင် ရိုသေစွာ ခူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သည် ။ သူထိုင်သည့်နေရာသည် လွန်ခဲ့သော ၁၂ နှစ်က သူ့မိဘနှစ်ပါးတို့ သားဆုပန်ခဲ့သည့် နေရာပင်တည်း။ ယခုလည်း ဘွန်ဆရီကလေးသည် သူ့မိဘတို့ ထိုင်ခဲ့သည့် နေရာတွင် ပင်ထိုင်၍ ရှိခိုးဆုတောင်းနေလေပြီ။

"အရှင်မြတ်ဘုရား တပည့်တော်သည် ဤနေရာသို့တပည့်တော်၏ ခြေထောက်ကောင်းအောင် ဆုတောင်းဖို့ လာခြင်း မဟုတ်ပါဘုရား။ တပည့်တော်သည် တပည့်တော်၏ ခြေလိမ်ဖည်လိမ်ဖည် ဘဝဖြင့် မညည်းမညူနေလာခဲ့သည် မှာ ၁၁ နှစ်ပင်ပြည့်၍ နေသားကျနေပါပြီဘုရား၊ သို့ပါသော်လည်း တပည့်တော်ကြောင့် တပည့်တော်တို့ မိဘဘိုးဘွားများ အစဉ်အဆက်ကိုးကွယ်ရာ တပည့်တော်အပေါ် အလွန်ကြင်နာတော်မူသော ဆရာမြတ်တစ်ဆူဖြစ်သည့် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် နှင့်တကွ တပည့်တော်တို့ အားလုံးကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုရာ ဤကျောင်းကြီးအပေါ်တွင်

င် ကျရောက်မည့် ဘေးအန္တရာယ်ဆိုးတို့ ကို ကင်းဝေးအောင် ဖယ်ရှား
စောင့်ရှောက်တော်မူပါ အရှင်မြတ်ဘုရား။"

ဘွန်ဆရီသည် ဆုတောင်းကို တိုးတိုးကလေးရွတ်ဆိုရင်း ဘုရားသခင်
ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး၏ မျက်နှာတော်ကိုမော့၍ ဖူးလိုက်သည်။ သူသည်
ဘုရားသခင်ရုပ်တုကြီး၏ နှုတ်ခမ်းအစုံပေါ်မှ ကြင်နာသောအပြုံးကို
တွေ့လိုက်ရသည်။ လွန်ခဲ့သော ၁၂ နှစ်က သူ့ဖခင်တွေ့ထင်လိုက်သလို
ဘုရားသခင်ကပြုံးပြနေသည် ဟု ထင်လိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် သူ
သည် အနန္တကရဏာတော်ရှင်မြတ်ကြီးက "ချစ်သား
စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်းကင်းလော့။ အရာရာသည် ပြေပြစ်ချောမွေ့သွားလိမ့်မ
ည်"ဟု သူ့အား ဗျာဒိတ်ပေးနေသည် ဟူ၍ လည်း စိတ်ထဲ၌ ခံစားနေမိ
သည်။

ဘွန်ဆရီသည် မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ သူ့ကိုယ်တွင် တစ်ခုခု
ရုတ်ခြည်း ပြောင်းလဲသွားသည် ဟု ခံစားလိုက်ရသည်။ သူ့ကိုယ်
သည် ဖြောင့်မတ်စွာရပ်မိလျက်သား ဖြစ်နေလေသည်။ ယခင်ကကဲ့သို့ပင်
ပန်းတစ်ဖက်စောင်းနင်းဖြင့် ရပ်နေရသည့်အနေအထားမျိုး မဟုတ်။
သူသည် ဂန္ဓကုဋီတံခါးဝဆီသို့စမ်း၍ လျှောက်လှမ်းလိုက်သည်။ ပထမ
နှစ်လှမ်းသုံးလှမ်းတွင် ကျင့်သားမရသေးသည် မို့ ကိုယ်ကို မထိန်းနိုင်ဘဲ
ကိုးရိုးကားရားဖြစ်သွားသေးသည်။ ထို့နောက်
ချက်ချင်းနေသားကျသွားကာ ခြေလှမ်းမှန်သွားသည်။ သူသည် ယုံကြည်
ရဲဝံ့စွာခိုင်မြဲသော ခြေလှမ်း တို့ဖြင့် တံခါးဝဆီသို့လှမ်းလာခဲ့တော့သည်။

ထိုညက ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီးမှာ ကောင်းကောင်း
အိပ်မပျော်ခဲ့ချေ။ သန်းခေါင်ကျော်၍ အိပ်ရာမှ ထ၍ ပြင်ပမှ

လေကောင်းလေသန့်ရရန် ကျောင်းသင်္ခမ်းမှ ထွက်၍ ဝရန်တာသို့လာခဲ့သည်။ ။ ထိုအခါ ဆရာတော်သည် ဂန္ဓကုဋီတိုက်ဘက်ဆီမှ မီးရောင်ခပ်မှန်မှိန်ကို တွေ့လိုက်ရာ "ညကြီး မင်းကြီး ဘယ်သူများ မီးလာပူဇော်ပါလိမ့်"ဟု တွေးကာ စုံစမ်းရန် ကျောင်းပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့လေသည်။ ။

ဂန္ဓကုဋီတိုက်ရှေ့ ရောက်လာသောအခါ ဆရာတော်သည် ဘွန်ဆရီအား ကျောင်းတိုက်အဝတွင် ရပ်လျက်ရှိနေသည် ကို တွေ့ရလေသည်။ ။ ဤသူငယ်ကလေးကိုယ်ခန္ဓာတွင် တစ်ခုခု ထူးခြားနေသည် ဟု ရိပ်မိလိုက်သည်။ ။ ခဏအကြာတွင် သူငယ်ကလေး ခါတိုင်းကဲ့သို့ ပခုံးတစ်ဖက် နိမ့်ကာရပ်နေခြင်းမဟုတ်ဘဲ မတ်မတ်ရပ်နေခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်လေတော့သည်။ ။

"ဆင်းခဲ့သား ဆင်းခဲ့"

ဆရာတော်က ခေါ်လိုက်သည်။ ။ ဘွန်ဆရီသည် လှေကားထစ်များ အတိုင်း အောက်သို့ တဖြည်းဖြည်း ဆင်းလာသည်။ ။ ယခင်ကဲ့သို့ နိမ့်စောင်းနိမ့်စောင်းမရှိ။ ပကတိအကောင်းအတိုင်း ဆင်းလာခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ဘွန်ဆရီသည် ဆရာတော်ထံရောက်သော် ခူးထောက်ရှိခိုးလိုက်သည်။ ။

"အရှင်မြတ်ဘုရား တပည့်တော်ဟာ ဆရာတော် ဆိုဆုံးမတော်မူတဲ့ အတိုင်း ကိုယ့်ဖို့ ကို မစဉ်းစားဘဲ သူတစ်ပါးအကျိုးကိုသာ စဉ်းစားခဲ့ပါတယ်။ တပည့်တော်ဟာ မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကို အရှင်ဘုရား တပည့်တော်ရဲ့ ခြေထောက်က အကြောင်းမဟုတ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ တပည့်တော်ကြောင့် တပည့်တော် လွန်စွာရီသေမြတ်နိုးလှတဲ့ ဆရာတော်နှင့်တကွ ကျောင်းကြီးတစ်ခုလုံး ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျခြင်းဘေးမှ ကင်းဝေးအောင် ကယ်မစောင့်ရှောက်တော်မူ ပါဘုရား။ ဒီကျောင်းနဲ့ ဆ

ရာတော်ဘုရားတို့ ဟာ တပည့်တော်တို့ မိသားစု တစ်သက်လုံးကိုးကွယ်
ရာ ဖြစ်ပါတယ်ဘုရားလို့ လျှောက်ထားလိုက်ပါတယ်ဘုရား။
အဲဒီခဏမှာ ပဲ ဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက
တပည့်တော်ကိုပြီးပြတော်မူပါတယ်ဘုရား။ အစစအရာရာလည်း ချော
မော ပြေပြစ်သွားလိမ့်မယ်လို့ ဗျာဒိတ် ပေးတော်မူပါတယ်ဘုရား။ အဲဒီ
အချိန်မှာ ပဲ တပည့်တော်ရဲ့ ခြေထောက်ဟာအကောင်းပကတိ ဖြစ်သွား
တော့တာပဲဘုရား။"

ဆရာတော်က ဘွန်ဆရီကို သေချာကြည့်နေသည် ။ ပြီးမှ
တအံ့တဩဖြစ်ကာ မိန့်ဆိုလေသည် ။

"သားတော်ရဲ့ မိဘတွေက သားတော်ကို "ကံထူး"လို့ မှ ည့်ခေါ်ကြ
တာဟာဖြင့် ဒီညတော့ ငါ့သား တကယ့်ကံထူးပြီ။ ဒါဟာလည်း သား
ဟာကိုယ့်ဒုက္ခကို မတွေးဘဲ၊ ကိုယ့်အတွက် ဆုမတောင်းဘဲ
ကိုယ့်ဘုန်းကြီးကျောင်း၊ ကိုယ့်ဆရာတော်၊ မိဘဆွေမျိုးနဲ့ တကွ မိတ်
ဆွေ အပေါင်းအသင်းတို့ ရဲ့ အရေးကိုသာ ဦးစားပေးဆုတောင်းခဲ့လို့ ပဲ
ဖြစ်တယ်။ မှန်းစမ်း၊ သားခြေထောက်ကောင်းသွားတယ်ဆိုတာ ဟုတ်ရဲ့
လား။ သေချာမှ ဖြစ်မယ်။ သား ဒီနဲ့ ဟိုဘက်စေတီအထိအသွားအပြန်
တစ်ခေါက်ပြေးပြစမ်းကွယ်။ ညဘက်ကြီး ကိုရင်ကြီးတစ်ပါး
ဘုရားကြိုကြားလျှောက်ပြေးနေတာကို တစ်ယောက်ယောက်တော့ မမြင်
တွေ့တန်ကောင်းပါဘူး။"

ကိုရင်ကံထူးလည်း သင်္ကန်းကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင်လိပ်တင်ပြီး စေတီ
ဘက်သို့ ပြေးလေတော့ သည် ။ လွန်ခဲ့သည့် တစ်နာရီလောက်ကဒုက္ခိတ
တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့သည့် သူငယ်ကလေးမှာ အခုချက်ချင်းပင်လူကောင်း
ပကတိအတိုင်း တောက်ပသောလရောင်အောက်တွင် သန်မာသော ခြေ

လှမ်းများ ဖြင့် ယိမ်းယိုင်ခြင်းမရှိဘဲ ပြေးလွှားနေသည် ကိုမြင်ရသည် မှ အလွန်အံ့ဖွယ်ရာ ကောင်းလှပါတော့သည်။ ။ မျက်စိဖြင့်သာတပ်အပ်မမြင်ရပါက ယုံနိုင်ဖွယ်ရာမရှိ။ သူငယ်ကလေး ပြေးနေသည် မှာ သစ်တောထဲမှ ပြေးထွက်လာသည့် နတ်သူငယ်ကလေးနှင့် အလွန်တူနေလေတော့ သည်။ ။

ဘွန်ဆရီသည် စေတီတော်အနီးသို့အောင်မြင်စွာ ရောက်ရှိသွားပြီဖြစ်သည်။ ။ ဘွန်ဆရီသည် အလွန်ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ကာ လက်နှစ်ဖက်ကိုမိုးပေါ်သို့ဆန့်တန်းလိုက်သည်။ ။ သူသည် ဝမ်းသာလွန်း၍ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်၊ ကျောင်းကြီးနှင့်တကွ ဩကာသ လောကကြီး တစ်ခုလုံးကိုပါလှမ်းဖက်လိုက်ချင်သည့်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ။ ထို့နောက် ဘွန်ဆရီသည် ဆရာတော်ထံသို့ပြန်ပြေးလာကာ ဆရာတော်၏ ခြေတော်ရင်းတွင် ခူးထောက်ကာ ရှိခိုးလိုက်သည်။ ။

ဆရာတော်၏ ပီတိသည် ရင်တွင်းမှ လှိုက်တက်လာသည်။ ။ ထို့နောက် ဆရာတော်၏ နှုတ်တော်မှ တည်ကြည်လေးနက်သောအသံသည် ပေါ်ထွက်လာသည်။ ။

"မနက်ဖြန် မိုးလင်းတာနဲ့ သားတော်ရဲ့ မိဘတွေဆီ အမြန်သွားပြီး ဒီအကြောင်းကို ပြောပြပေတော့။ သားတော်ရဲ့ အကြောင်းဟာ မွန်းတည့်ချိန်လောက် ဆိုရင်တော့ တစ်မြို့လုံးသိကြပြီ။ ဇင်းမယ်ရေဒီယိုကတစ်ဆင့်တစ်ကမ္ဘာလုံးသိအောင် ထုတ်လွှင့်တော့မယ်။ မကြာခင် ဘုန်းကြီးတို့ ကျောင်းနဲ့ ဂန္ဓကုဋီတိုက်မှာ သတင်းစာသမားတွေ၊ ဓာတ်ပုံဆရာတွေ အထူးအဆန်းလိုက်ကြည့်ကြတဲ့ သူတွေ စုပြုံအုံခံရောက်ရှိလာကြတော့မယ်။ သားတော်ကို ဘုရင်နဲ့ မိဖုရားဆီကိုတောင် ခေါ်သွားချင်ခေါ်သွားကြလိမ့်မယ်။ ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီတွေကလည်း သားတော်ကို

အခကြေးငွေ ကောင်းကောင်း ပေးပြီး သူတို့
အတွက်သရုပ်ဆောင်ခိုင်းကြဦးမယ်။ နိုင်ငံခြားတွေကလည်း ခေါ်ကြဦး
မယ်။ သားတော်ကို နည်းပေါင်းများစွာနဲ့ ဝိုင်းဖျက်ဆီးကြလိမ့်မယ်။ ကဲ.
..ဒီတော့ သားတော်ဘာလုပ်ချင်တုံး"

"သားတော် ဒီကျောင်းမှာ ပဲနေပြီး ကျောင်းဝေယျာဝစ္စတွေ လုပ်မှာ
ပါဘုရား။ ဒီကျောင်းဟာ သားတော်ကိုအံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ ကောင်းချီး
မင်္ဂလာပေးတဲ့ ကျောင်းဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။ သားတော် ဒီမှာ ပဲ အရွယ်
ရောက်လူကြီးဖြစ်တဲ့ အထိ နေသွားမှာ ပါဘုရား။ ဒီနောက်ပိုင်းတော့
မပြောတတ်ပါ ဘုရား"

"ငါ့သား သားတော်ဟာပြောတဲ့ အတိုင်းလုပ်မယ့်သူဆိုတာ သိပါတယ်
ကွယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု ဘဘုန်းနဲ့ ဂန္ဓကုဋီတိုက်ထဲကို ပြန်လိုက်ခဲ့ဦး။ တို့
ဘုရားသခင် ခင်္ဂုဏ္ဍိယတော် ခံမြတ်ကြီးရေ၊ မှာဝတ်ပြု
ဆုတောင်းလိုက်ကြဦးစိုးရဲ့။ မနက်ဖြန်ဆို သားတော်ရဲ့ အံ့ဩစရာကောင်း
တဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို တစ်ကမ္ဘာလုံး သိကြတော့မယ်။ ဒီညတော့ ဘဘု
န်းနဲ့ သားတော်နှစ်ဦးပဲ သိကြသေးတာပေါ့ကွာ"

ထိုသို့ဖြင့် ဆရာတော်နှင့်ဘွန်ဆရီတို့ သည် ဂန္ဓကုဋီတိုက်တွင်းသို့ဝင်
လာခဲ့ကြလေသည်။ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကြီးရှေ့တွင် ဘွန်ဆ
ရီ ထွန်းညှိထားခဲ့သော ဖယောင်းတိုင် ခုနစ်တိုင်ကား ထွန်းလင်းဆဲ။ အ
မွှေးတိုင် ခုနစ်တိုင်မှာ လည်း မွှေးရနံ့များ သင်းထုံဆဲ။ ဆရာတော်ကြီးနှင့်
ဘွန်ဆရီတို့ သည် ဘုရားသခင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးရှေ့တွင် ရိုသေစွာ
ခူးထောက် ထိုင်လိုက်ကြကာ လက်အုပ်မိုး၍ ရှိခိုးလိုက်ကြသည်။

ကိုယ်လုံးပြည့်ရွှေသားရောင်ဝင်းအိနေသော မဟာကရုဏာတော်ရှင်
ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး၏ မျက်နှာတော်ကား ကြည်လင်ဝင်းပ

လျက်။ ဘုရားရှင်သည် သားတော်နှစ်ပါးကို ငွေကြည့်ကာ ပြုံးနေတော်မူ
လေသည် ။

[Tales From Thailand မှ Excellent Merit ကို ပြန်ဆိုပါသည်]

ပန်းဝေသီမဂ္ဂဇင်း၊ အမှတ်-၁၀၃၊ ၁၉၉၇၊ ဧပြီလ။

ရသေ့နှင့် ကင်းမြီးကောက်

နံနက်နေရောင်ခြည်သည် ဂင်္ဂါမြစ်ရေပြင်ပေါ်သို့ ဖြာကျလျက်ရှိသည် ။ ဂင်္ဂါမြစ်ကမ်း ရေချိုးဆိပ်တွင် ရေချိုးသူများ ဖြင့်စည်ကားနေသည် ။

ရသေ့တစ်ပါးသည် လည်း သီးခြားတစ်နေရာတွင် ရေချိုးလျက်ရှိသည် ။

ထိုအချိန်တွင် ဂင်္ဂါမြစ်ထဲ၌ ကင်းမြီးကောက်တစ်ကောင်သည် မြစ်ကမ်းပါးသို့ ယက်ကန်ယက်ကန်ဖြင့် တရွေ့ရွေ့ကူးလာနေသည် ။ သို့သော် ကင်းမြီးကောက်ကလေးသည် မြစ်ရေ စီးဆင်းရှိန်ကြောင့် မကြာမကြာ ရေနစ်မြုပ်နေလေသည် ။ ရေထဲသို့နစ်မြုပ်လိုက် ပြန်ပေါ်လာပြီး ကူးလိုက်ဖြင့် ကင်းမြီးကောက်ကလေးသည် ကမ်းစပ်သို့ရောက်ရန် အားကုန်ကြိုးပမ်းနေသည် ။

ထိုအချိန်တွင် ကမ်းစပ်တွင် ရေချိုးနေသောရသေ့သည် အသက်လှကာ ကြိုးစားကူးခတ် နေသော ကင်းမြီးကောက်ကလေးကိုမြင်တွေ့သွားပြီး ကင်းမြီးကောက်ကလေးဆီသို့ အမြန် ချဉ်းကပ်သွားကာ ရေထဲတွင် မြုပ်လုမြုပ်ခင်ဖြစ်နေသော ကင်းမြီးကောက်ကလေးကို လက်ဖြင့် ရေထဲမှ ဆယ်ယူလိုက်သည် ။

ထိုအခါ ကင်းမြီးကောက်ကလေးသည် သူ့အသက်ကိုကယ်တင်သူ ရသေ့၏ လက်ကို ချက်ချင်းပင်အဆိပ်ဖြင့်ပြီးသည့် သူ့အမြီးချွန်ဖြင့် ထိုးတုတ်တုံ့ပြန်လိုက်သည်။ ။ ရသေ့ခမျာ ပြင်းစွာ နာကျင်လွန်းရကား သူ့လက်ကိုဆတ်ခနဲ ခါချမိရက်သား ဖြစ်သွားသောကြောင့် ကင်းမြီးကောက်ကလေးသည် ရေထဲသို့ ပြုတ်ကျသွားလေသည်။ ။

ရသေ့သည် စိတ်ပျက်မသွားပေ။ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုလည်း မပြင်ပေ။ ။ သူ ခံစားနေရသည့် နာကျင်မှုကိုလည်း ဂရုမပြုအားပေ။ သူ့တွင် အသက်ဘေးအန္တရာယ်နှင့် ကြုံတွေ့နေရသော ကင်းမြီးကောက်ကလေးကို ကယ်တင်မည်ဟူသည့် စိတ်ဆန္ဒတစ်ခုတည်းသာရှိနေသည်။ ။

ထိုသို့ဖြင့် ရသေ့သည် ရေပေါ်တွင် ယက်ကန်ယက်ကန်ဖြင့် ကြိုးစားကူးခတ်နေသော ကင်းမြီးကောက်ကလေးကို လက်ဖြင့်ဆယ်ယူလိုက်ပြန်လေသည်။ ။

ထိုအခါတွင် လည်း ကင်းမြီးကောက်ကလေးသည် သူ့အဆိပ်ဆူးဖြင့် ရသေ့၏ လက်ကို တုတ်ထိုးလိုက်ပြန်လေသည်။ ။ ရသေ့လည်း နာကျင်လွန်းအားကြီး၍ လက်ကိုဆတ်ခနဲ ရုပ်လိုက်ပြန်ရာ ကင်းမြီးကောက်ကလေးသည် ရသေ့လက်ထဲမှ တစ်ဖန် ပြန်လည်ကျသွားပြန်လေသည်။ ။

မြစ်ကမ်းစပ်ရေချိုးဆိပ်တွင် ရေချိုးနေကြသည့်လူများ သည် ကင်းမြီးကောက်ကလေး၏ အသက်ကိုကယ်တင်နေသောရသေ့ကို ကြည့်ရှုနေကြသည်။ ။ သူတို့ သည် ရသေ့က ကင်းမြီးကောက်ကို ဆယ်ယူလိုက်၊ ကင်းမြီးကောက်က ရသေ့လက်ကို တုတ်ပြီး ရေထဲပြန်ကျသွားလိုက် ဖြစ်နေသော မြင်ကွင်းကိုကြည့်ကာ ရသေ့အပေါ်နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်နေကြသည်။ ။ ရသေ့သည် ကင်းမြီးကောက်၏ အဆိပ်ဆူးချွန်ဖြင့် ဒုတိယမြောက် အတုတ်ခံရပြီးဖြစ်သည်။ ။ မည်မျှ နာကျင်ခံစားရမည်နည်း။

"မိုက်မဲလှတဲ့ ရှင်ရသေ့"ဟု လူအုပ်ထဲမှ တစ်ဦးက ကဲ့ရဲ့ ပြောဆိုသည်။ ။

"မဖြစ်နိုင်တာကိုလုပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ"

နောက်တစ်ဦးက ဆိုပြန်သည်။ ။

ရသေ့သည် လူတွေဘာပြောပြော ဂရုမထားပေ။ ဂရုစိုက်မအားပေ။ ဘယ်နည်းနှင့်ဖြစ်ဖြစ် ကင်းမြီးကောက်ကလေးကို ကယ်တင်ရေးသာ စွဲမှတ်ထား၍ သူ့လက်ကိုအဆိပ်ပြင်းသောဆူးချွန်ဖြင့် ဆက်လက်အတုပ်ခံရမည်ကိုသိနေသော်လည်း ရေထဲသို့ကုန်းလိုက်ကာ ကင်းမြီးကောက်ကလေးကို

လက်ဖြင့် ဆယ်တင်လိုက်ပြန်လေသည်။ ။

ရသေ့၏ ကင်းမြီးကောက်ကို တတိယအကြိမ်မြောက် အသက်ကယ်တင်မှု ဖြစ်၏။

ထိုအကြိမ်တွင် လည်း ကင်းမြီးကောက်ကလေးသည် သူ့ကိုလာထိသောရသေ့၏ လက်ကို သူ့အဆိပ်ဆူးဖြင့် ပြင်းစွာတုပ်လွှတ်လိုက်ပြန်လေသည်။ ။

သို့သော် ယခု တတိယအကြိမ်တွင် ရသေ့သည် သူ့နာကျင်မှုကို ကြိတ်မှိတ်အောင့်ခံကာ သူ့လက်ကိုနာကျင်စွာတုပ်ခံထားသော လက်ထဲမှ ကင်းမြီးကောက်ကလေးကို ခါမချဘဲ မြစ်ကမ်းစပ် သို့သွားကာ ကင်းမြီးကောက်ကလေးကို သဲပြင်ပေါ်သို့ အသာအယာချပေး လိုက်လေသည်။ ။

မိမိကိုယ်ကိုအနာခံကာ ဇွဲကောင်းကောင်း ဖြင့်သူ့အသက်ကို ကယ်တင်လိုက်သည့် ရသေ့ကြီး ၏ မေတ္တာ၊ စေတနာ၊ ကရုဏာကို ကင်းမြီးကောက်ကလေးမှာ အဘယ်လျှင်သိရှိနိုင်ပါမည်နည်း။ ရသေ့ကြီးကို

ကျေးဇူးတင်ရကောင်းမှန်း အဘယ်သို့ သိရှိနိုင်ပါမည်နည်း။

ကင်းမြီးကောက်ကလေးသည် မြစ်ကမ်းသဲပြင်ပေါ်သို့ ရောက်သည် နှင့် သူ့အမြီးကလေးကို ယမ်းကာယမ်းကာဘေးကင်းစွာဖြင့် ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။ ။

ရသေ့မှာ မူ သူ့လက်ကို ကင်းမြီးကောက်ကအဆိပ်ဆူးဖြင့် အကြိမ်ကြိမ်တုပ်လွှတ်ခဲ့၍ နာကျင်မှုကို ပြင်းထန်စွာခံစားနေရရှာသည်။ ။

ထိုအချိန်တွင် လူအုပ်စုထဲမှ လူတစ်ဦးသည် ရသေ့ထံသို့ရောက်ရှိ လာကာ သူ့စိတ်ကို မအောင့်အည်းနိုင်တော့ဘဲ ရသေ့ကြီးကို မေးခွန်းထုတ်ဖော် ပြောဆို လိုက်လေသည်။ ။

"ရှင်ရသေ့... ဒီလိုကျေးဇူးတရားမသိတတ်တဲ့ ၊ အန္တရာယ်ပြုတတ်တဲ့ သတ္တဝါကို ဘာလို့ ကြိုးစားပြီးကယ်တင်ရပါသလဲ။ အခုနာကျင်မှုကို ရှင်ရသေ့ကခံစားရပါသလား၊ ကင်းမြီးကောက်က ခံစားရပါသလား"

ထိုသူ၏ စကားကိုကြားသော် ရသေ့ကပြုံးကာ...

"ကင်းမြီးကောက်ဆိုတာ သူ့ကိုထိရင် သူ့အဆိပ်ဆူးနဲ့ တုပ်လွှတ်မှာပဲ၊ ဒါ သူ့အလုပ်ပဲ။ သူ့သဘာဝပဲ။ ရသေ့ဆိုတာလည်း သူတစ်ပါးရဲ့ ဘေးဒုက္ခအသက်ကို ကယ်တင်တာ သူ့အလုပ်ပဲ။ သူ့သဘာဝပဲ။ ကိုယ့်အလုပ်ကိုကိုယ်လုပ်၊ သူ့အလုပ်သူလုပ်ကြတာပဲ။ ကင်းမြီးကောက်ကလေးတောင် မှ သူ့အလုပ်ဖြစ်တဲ့ သူ့သဘာဝဖြစ်တဲ့ အဆိပ်ဆူးနဲ့ တုပ်တာကိုမစွန့်လွှတ်သေးရင် ငါ့လိုရသေ့က ငါ့အလုပ်ဖြစ်တဲ့ ၊ ငါ့သဘာဝတရားဖြစ်တဲ့ သူတစ်ပါးရဲ့ အသက်ကိုကယ်တင်တာကို ဘယ်လိုစွန့်ပစ် လို့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ"ဟု ပြောဆို လိုက်လေသည်။ ။

ရသေ့၏ ပြန်ပြောလိုက်သောစကားကိုကြားသော် လူပရိသတ်သည်
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ရှက်မိသွားကြကာ
ခေါင်းကလေးများကိုငုံလိုက်ကြလေသည်။ ။

[၁၉၇၈ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၂၇ ရက်နေ့ထုတ် (အတွဲ ၂၅၊ အမှတ် -၂)
အိန္ဒိယ

မဂ္ဂဇင်းတွင် ပါရှိသော အိန္ဒိယစာရေးဆရာ NADODI ရေးသားသည့်
Hermit

and Scorpion ကို ပြန်ဆိုပါသည်။]

စိမ်းရောင်လွင်မဂ္ဂဇင်း၊ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ ဧပြီလ။
